

LIDT BETRAGTNINGER OVER 2 VIDT FORSKELLIGE SAMFUNDSMODELLER

I de seneste dage har jeg med stor interesse læst 2 artikler i JP, der meget indgående forsøger at beskrive forholdene i Thailand. Netop hjemvendt fra 2 måneders ophold i Danmark er indtrykkene fra mit fædreland friske og med baggrund heri føler jeg det er nødvendigt, at bringe lidt mere brænde til bålet for de omtalte artikler er ikke 100 % dækkende og kritikken af demokratiets rolle i Thailand er uberettiget og afslører et beskedent kendskab til de faktuelle vilkår og uden indsigt i landets historie.

Der er naturligvis mange former for demokrati; den danske opfattelse, der i de sidste dekader har vundet markedsandel, ser således ud:

"En dreng spørger sin far om, hvad demokrati er". Svaret lyder således; "I din klasse skal I have et gennemsnit på 10 for at kunne bestå. Nogle har 12 andre 8, så læreren tager 2 fra dem med 12 og giver dem til dem med 8 og på den måde får alle 10 og består. Det, min dreng, er sand demokrati!"

Da militæret i Thailand greb ind i maj 2014 var baggrunden, at den daværende regering, der var "demokratisk valgt", blev ledet af en familie, der i årevis havde tømt landets pengekasse for at overføre midler til egne lommer og jeg har tidligere fortalt Jer, at vi taler om milliarder, og i hundredevis. De såkaldte demokratiske valgsejre blev sikret ved at betale de fattige bønder nordpå 500 kroner pr. stemme, jo sandelig om det ikke var "ægte Thai demokrati." Stemmekøb kaldes det og begrebet er ikke ukendt i Danmark.

Det var heldigvis en behjertet general, der havde fået nok og i maj 2014 smed familien på porten. Lad mig skrive her igen; Thais ønsker ikke demokrati, de foretrækker en landsfader, der fortæller dem, hvad de skal og også, hvad de ikke skal. På den måde fremelskes det gennemgående karaktertræk hos landets borgere; de skal på den måde ikke selv skal tage stilling til noget som helst og er dermed i princippet ansvarsfri.

Landet havde en del år tidligere under general Prem (fremragende leder) en betydelig opblomstringsperiode og økonomisk stabilitet, så landet er bedre tjent med en diktatorisk landsfader, der vil sit fædreland det bedste og kunne I bare i Vesten se, hvilke fremskridt, der sker efter magtovertagelsen i 2014; oprydning i korrupsion, svinestreg, overtrædelse af menneskerettigheder og arbejdsforhold for gæstearbejdere for bare at nævne nogle. I skulle kunne følge med, når den nye CEO hver fredag aften i 2 timer fortæller os, hvad han har gjort i ugen, der gik og hvilke tiltag, der er planlagt for næste uge, og hvis det var tilfældet, ville de kritiske røster blive tavse eller ændre deres opfattelse.

Der er stadig et stort oprydningsarbejde, der venter og det er derfor velbegrunderet, at den nye CEO har fortalt alle, at der ikke bliver frie valg førend i oktober 2016 og at det vil ske baseret på nye vilkår, der skal rydde op i tidligere modeller, der kun tjente det formål at fylde magtelitens egne lommer, der var dybe.

Hvilken general havde Balls nok til at fjerne højtstående embedsmænd (blandt dem generaler) med nære bånd til kongefamilien, tiltag, der førte til at kronprinsens kone blev eksileret og sendte klare signaler om, at han spiller Hard Ball uanset placeringen på den sociale rangstige? General Prayuth Cha-o-cha har dem.

Så stop kritik af det, der sker i landet og brug den kritiske sans til et kik på Jeres eget drivhus.

Med disse ord lad mig vende blikket mod den danske demokratiske model og starte med at beskrive, hvilke reaktioner jeg får, når jeg skal fortælle mine Thai venner om vidunderlandet Danmark; For et par år siden havde Danmark besøg af den rædselsfulde amerikanske TV vært Oprah Winfrey, der efterfølgende fortalte hele verden, at Danmark er et af de bedste lande på jorden.

Dagen efter stod 2 unge MBA studerende hos mig (jeg var mentor) for at høre om, hvordan de kunne komme til slaraffenland, for fremtiden der måtte jo være meget bedre end i Thailand; alene lønniveauet sammenlignet med det lokale oversteg den feber, som europæiske emigranter havde, da de styrtede til USA, landet der flød med mælk og honning og hvor gaderne var guldbelagte.

Da realiteterne blev beskrevet for mine venner faldt feberen i takt med præsentationen af argumenterne; Jo, det er rigtigt at en mellemuddannelse i dronningeriget Danmark kan give kvalifikationer til en stilling, der belønnes med en sum 5 eller 6 gange mere end i Thailand. Wow. Argument;

”Men prøv lige at tænke på, at staten efterfølgende konfiskerer store beløb fra din løn; Det samlede skattetryk udgør cirka 48-49 % af din indkomst, det er på papiret, men virkeligheden betaler du mere alene i forbrugsafgifter og afgifter, som staten ikke anser for skat i deres regnskaber. Statens regnskab ser stort set sådan ud; indtægter (bruttofaktorindkomst) cirka 450 milliarder, hvoraf de 350 milliarder anvendes til lønninger til alle offentlige ansatte og efter fradrag af andre udgifter er der et overskud i omegnen af 29 milliarder”.

(Her er jeg nødt til at indskyde at disse tal skal tages med store forbehold. I et land med noget mere end 5 millioner indbyggere og med mere end 25.000 offentlige ansatte økonomer skifter tallene fra uge til uge. Indrømmet det er svært, særligt fordi de statsejede IT systemer i bedste fald fungerer som vinden blæser, i værre tilfælde; de virker overhovedet ikke trods megastore investeringer).

Så kære Thai; du kan tjene 24.000 DKK pr. måned i Danmark, men staten tager lidt under 12.000 ved udbetalingen, så du har 12.000 til at opretholde din daglige tilværelse, hvor udgifterne er astronomiske i forhold til dit fædreland. På spørgsmålet om, hvad staten bruger alle de penge til kommer svaret; 44 % af statens udgifter bruges til den sociale sektor, her blandt andre udgifter, der rundhåndet betales til folk, der ikke arbejder, men betragter det som en hellig rettighed, at andre skal sørge for at opretholde deres hverdag.

Her hopper kæden af for nu at anvende et moderne udtryk. ”Khun Ole, betaler I folk for ikke at bidrage til samfundshusholdningen?” og rødmende kommer svaret; ”jo det gør vi. Og er det rigtigt, at når staten giver 100 kroner ud, får den kun 70 tilbage i værdien af udført arbejde? Jo kære Thai ven; sådan er det, men vi er jo – vi danskere- verdens lykkeligste folk og vi accepterer disse forhold med glæde, for er det ikke dejligt at være lykkelig og helst køre på 1ste klasse for andres regning?”

Det næste emne i vor udveksling af forskellene i de to samfundsmodeller er naturligvis korrupsion, uh ha, fy fy slemme! Men lad os lige aftale, at begrebet at være korrumpert (eller korrumpere) også betyder at svigte. Så hvor stor er forskellen på, at stillingen som politidirektør for Bangkoks politikreds koster 10 millioner kroner at købe, men at indehaveren garanteres, at dette beløb kan forventes returneret indenfor de første 2 år og på, at mange danske politibetjente sendes på veje og gader i november og december for at fange fartsyndere, hvis bøder medvirker til at chefen får en bonus for at have opfyldt sin indtægtskvote; så ud i skuret med, at andre lovovertredere har lidt mere frit spil?

Den efterfølgende debat mellem min Thai og mig går lidt på, at frie valg er ensbetydende med, at folket sikres personer til at lede landet, der er højt kvalificerede og med udadtil moral. ”Khun Ole fortæl om de gode danskere i jeres regering, som danskerne selv har valgt! De må da være af bedste skuffe ikke mindst moralsk, for det er I danskere kendte for i Asien; vi kan stole på en dansker”.

Jo, ser du min Thai ven; ”sådan så det ud engang, i dag er vi ikke meget bedre end Jer. Alle tidligere respekterede sektorer i det offentlige er i dag udstillet på Nationalmuseet i København”.

I erhvervslivet ansætter man ikke en bager til at bygge en bro og heller ikke en ingeniør til at bage. Men når vi taler om de mest ansvarsfulde offentlige stillinger, ser billedet helt anderledes ud.

Vi valgte en CEO, hvis moral er værre end en berygtet dansker, der kaldes for Låsby Svendsen. Han er dybt utroværdig, upålidelig og med megastore Napoleonskomplekser. Han er stormester i at fifle med bilag og elsker at føre sig frem, men aldrig for egne penge. Han er snu, manipulerende og beskrives derfor som landets mest drevne og handlekraftige politiker. Jo han minder om Thaksin, samme profil og etik.

Da han skulle sammensætte sit hold af medarbejdere til at lede landet foregik det ikke, som I tror, at den bedst kvalificerede til opgaven fik jobbet. Her var det de personer, der havde støttet ham, da han året før var 1 millimeter fra at miste formandsjobbet, der blev belønnet uanset deres faglige kvalifikationer.

OK, indrømmet han var rimelig god, da han valgte sin skatteminister, for vi havde få år tilbage en drengerøv på 26 år i samme stilling uden anden kvalifikation end en standarduddannelse som nationaløkonom og dem kan man som bekendt fodre svin med da de produceres på samleband.

Men den nye CEO begik store fodfejl. Den første var valget af forsvarsminister og nej, han ansatte ikke en person med militær erfaring fra opgaver i lande med krigsførelse, som Danmark deltager i, men en grådig politiker, der viste sig at være mestersvend i fifleri, som mester så hans svende, siger vi i Danmark. Han holdt 93 dage og da chancen nu var der for at erstatte ham med en langt mere kvalificeret person, valgte CEO en sønderjysk bondetamp (uddannet som elektriker), der oven i købet var stemt ud af vælgerne. Den detroniserede er i stormvejr, som han måske ikke umiddelbart kan komme helskindet ud af.

Han ansatte en bankmand som udenrigsminister. Ikke en person med uddannelse fra Sorbonne i Paris eller Humboldt i Berlin, for i udenrigspolitik ligger opgaverne i EU regi, et EU der er ved at sprække på alle ledder og kanter og der skal store muskler til for at holde rattet lige. Dermed kræves betydelige egenskaber, uddannelse og erfaring, som en mand med en bankuddannelse bag sig ikke har. Det skal dog indrømmes at han også har et finansdiplom. Ret skal være ret, så hvorfor blev han ikke finansminister i stedet?

Vor finansminister er jurist og ved mange interviews afslører han meget ringe viden om vigtige økonomiske faktorer, men han er jo en "Djøffer", og optræder som den trofaste væbner for vor CEO.

Men vor CEO var ikke færdig med at dumme sig. Valget som minister for uddannelse og forskning faldt på en mand, der er fast i troen på, at Darwin var galt afmarcheret og at det er GUD, der på 6 dage skabte hele molevitten. Han er en katastrofe at se og høre på og at fastholde denne teori er galmandsværk i 2015.

Lidt spøgende fortæller jeg ham, at den danske regering består af landets dyreste praktikpladser og Folketinget tegner sig for den mindst lønsomme betaling af SU. Jeg er lige nødt til at forklare ham om disse forhold, der er ukendte i kongeriget TH.

Min Thai ven er forbløffet og kommenterer, at han næsten ikke kan se forskellen på dansk og Thai politik. Og med skam må jeg vedkende, at han har ret og jeg er ved at nærme mig den opfattelse, at Thais har det bedre end vi danskere.

Dette begrundes jeg med svaret på dette spørgsmål; er formålet med politik at skabe et lykkeligt samfund eller en stærk og styret stat? Thais er meget lykkelige, danskerne?

Der er dog den forskel, at Thais ikke har valgt deres ledere i modsætning til danskerne, der har så travlt med at fremhæve demokratiske dyder, der er med til at bære den skandinaviske velfærdsbutik.

Det med velfærd er ukendt for Thais og jeg er nødt til at illustrere eller understøtte mine søforklaringer med tal; For Thais er store tal vanskelige størrelser. Men vi kan hurtigt ved at Google konstatere, at BNP for vore to lande er tæt på de samme størrelser.

DK har et BNP på 340 milliarder USD, TH blot 390 USD milliarder; købekraft i DK 44.950 USD og i TH 13.450 USD pr. indbygger.

Men når en Thai ser på tallene så kommer dette spørgsmål lynhurtigt; "når I er så dygtige, hvorfor er der kun et overskud på 28 milliarder?". For han kan godt regne ud, at der er 5.5 millioner danskere, der står bag produktionen af de 340 milliarder, altså cirka 61.000 USD pr. indbygger, hvor det tilsvarende tal for Thailand er cirka 5.600 USD; så det er for ham imponerende at så få kan skabe så meget.

Svaret skal gøres simpelt. Vi skal først rette på tallene, for som i TH lyver man om rigets sande tilstand. I DK er der ikke et overskud, der er et tilsvarende underskud, som man ikke tør vedkende sig, for så ryger illusionerne. I TH delte landets rigeste 25 familier broderparten af lagkagen og de fleste Thais kender personer på deres familienavn og titel.

I DK har vi et A-hold, der betragter sig som magthavere, der er berettigede til at sikre sig goder og de største stykker af den kage, der skal fordeles og anser det for naturligt, at forholdsvis få skal dele det største stykke og så kan 80 % af landets befolkning slå om det mindste stykke. Omskrevet kaldes det for en retfærdig fordeling. Hvis man skal tro på bogen "Magteliten", så styrer 423 personer landet, men det er ikke korrekt, bogens konklusioner er simpelthen forkerte, hvilket begrundes i, at forfatterne har anvendt uholdbare forudsætninger.

I TH så borgerne på, at Thaksin og hans kumpaner fjernede broderparten af landets budgetter til egne lommer; de havde resigneret for sådan var/er vilkårene, kultur og sociale forhold. I DK er der næsten ingen, der reagerer, når en minister går på TV/radio og forklarer, at der desværre er sket en fejl; skattevæsenet kom til uberettiget at udbetale 6.2 milliarder til udenlandske svindlere og herregud hvad er dette beløb oven i de tidligere fejlinvesteringer i offentlige IT systemer, der skal tælles i milliarder?

Men ingen tør fortælle, at det ikke drejer sig om 6.2 milliarder, det rigtige tal er i nærheden af 14 milliarder og oveni skal lægges mindst 20/25 milliarder, som skattevæsenet må vinke farvel til. Det koster borgerne 5 milliarder at administrere SKAT og 50 % går til ingenting og resten afskrives i fejlslagne IT investeringer.

Så der er underskud i butikken. Hvem straffer man så?

Skridt # 1; skrot IT systemerne og pyt med 3 til 4 milliarder. Dertil kommer nu en månedlige udgift på 500 millioner, der ruller ud af kassen de næste 24 måneder. Skridt # 2 brug derefter 2 år på at konstruere nye systemer; pris ukendt, men den er høj.

Tør nogen komme med et bud på, hvor dette kaos ender og dets konsekvenser både målt i kroner men ikke mindst i tab af moral og respekt. Borgerne stoler ikke mere på SKAT og dets uduelige ledere.

Hvem belønner man? Jo staten belønner den inkompetente direktør for SKAT og hans ligeså ukvalificerede departementschef med en fed bonus for at have kostet landets borgere milliarder og så skærer man i udgifterne ved at afskedige medarbejdere på de lavere niveauer for at finansiere uduelighed og middelmådig ledelse.

Derfor har SKAT dette motto; " Money talks Bullshit walks".

Denne devise er på linje med den thailandske opfattelse, fortæller min Thai ven mig med et glimt i øjet.

Så er de danske borgere meget bedre end de thailandske, for jeg ser ikke mange på barrikaderne i protest mod den arrogance, der udvises overfor de borgere, der passivt ser til og accepterer situationen.

Indskud; Hver anden morgen, når jeg skal bære affald fra vort hus til "skralddepotet" passerer jeg det store hus, som vor politimester bor i. Kl. 6 vil han sidde udenfor bag et bord, der er dækket med mad og drikke, der gives til de 3 munke, der hver morgen kommer til vort "compound" for at hente de milde gaver og til gengæld velsigner de givne og beder for, at de får opfyldt deres ønsker. Bag politichefen, i hans garage, står der 5 udenlandske biler, der tilsammen repræsenterer en formue, men der er plads til en mere, så mon dagens fromme ønske er, at få hans ansatte til at "konfiskere" lidt fra ulovlige aktiviteter i hans revir?

Der er også fromme ønsker i Danmark; Mange topchefer i Regionen Syd Danmark ryster på hænderne, når de enten bruger fjernbetjeningen til at se TV Syd, eller åbner aviserne, for det vælter ud med beskrivelser af ulovligheder, nepotisme og svineri med de offentlige midler. En læge har alene modtaget 1.5 millioner for såkaldt overarbejde, som han ikke var berettiget til. Så mon ikke de omtalte drømte om, at deres letfærdige omgang aldrig var blevet opdaget?

Så kære kritikere af demokratiet i Thailand; hold jeres kæft og start med at muge ud i jeres svinestalde.

Som en afrunding af denne del af udvekslinger om + og – ved de to ulige samfundskonstruktioner fremfører jeg, at den politik de to lande fører i virkeligheden har fokus på akut behovstilfredsstillelse uden at i forvejen at have foretaget nødvendige konsekvensanalyser. Vi deler også det syndrom, at magt korrupperer og kan udfolde sine styrker uhindret med mindre der er en instans, der fører tilsyn og griber ind, når det går for vidt. Vi tillader magthaverne at slippe af sted med, at de ignorerer det faktum at magt og ansvar bør følges ad.

Det er en gylden regel i et samfund, at det administreres baseret på klare mål med tilhørende planlægning, der giver mulighed for tilsyn/kontrol samt saglige vurderinger; men desværre er det de samme, der sidder i begge funktioner og dermed løses sidstnævnte opgaver ikke, eller der manipuleres med de data, der gøres offentlige.

Vi har en syg kultur; hver gang det offentlige fejler belønnes cheferne med flere beføjelser og flere penge, og begrundelsen er nem at få øje på; ved at foretage disse øvelser håber politikerne at undgå lignende situationer fremover, det er efter min mening 100 % at flygte fra ansvaret. De tør ikke indføre de tiltag, der én gang for alle kunne bringe skibet på ret køl, for det er der ikke mange stemmer i; "Stem på os er lig med flere penge mod mindre arbejde" Stemmekøb som i Thailand?

Dette citat har jeg fra Mads Holger; "Hvis nogen i vores fællesskab klarer sig bedre end andre, har vi en tendens til at hugge de stærke ned i stedet for selv at forsøge at gøre en bedre indsats på egne vegne. Jeg lod mig engang i Afrika fortælle om et princip, der foreskrev, at hvis naboen havde en ko, så ønskede man sig ikke selv en tilsvarende, men forsøgte i stedet at slå naboen ihjel, således at man atter var lige. Dette princip var ifølge fortælleren princippet, der historisk havde skabt Afrika, men det er desværre også et problem, som vores fællesskab i den grad kendetegnes af. Vi skal ikke hugge de stærke ned, da det netop er dem, der skal løfte de svage i vores fællesskab".

Derfor oplever vi, at når vi løfter vi hovedet fra plovsuren i den jyske muld er det første vi ser dyb uretfærdighed, uduelige beslutningstagere (korrupperede) samt masser af intolerance. Så hvori ligger forskellen til forholdene i Thailand, som I elsker at besøge?